

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Leden 2026
Ročník 7, číslo 63

*Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo,
vzešla nad tebou Hospodinova sláva.
(Izajáš 60,1)*

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Když Bůh je s námi, kdo proti nám? (Ř 8,31)	4
První zaslíbení Bible	6
Podobenství o svatební hostině (Mt 22,1–14)	7
Bůh může použít i koktavého člověka	10
Richard Baxter (1615–1691)	14
Zlo hříchu souzení a kritičnosti	16
Největší potřeba církve	19
Hospodine, pomoz! (Ž 12)	22
Reakce církve na covid: Porušení lékařské etiky a opuštění víry	30

Proti kritice a souzení

Richard Baxter

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Časopis je rozesílán bezplatně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka, s.r.o.,
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Brožura anglického puritána velmi prakticky vede k tomu, jak se vyrovnat s hříchem kritiky a souzení, a to jak ve vlastním životě, tak v životech druhých. Je užitečnou pomůckou nejen pro jednotlivého křesťana, ale i pro celou místní církev. Vede k následování Pána Ježíše Krista, protože jen on může tento hřích vyřešit. Necháme se vést? Chceme s tím hříchem opravdu něco udělat?

Brož., 125×176 mm., 40 stran

Cena: 48,- Kč

SOLI DEO GLORIA

Je něco, o čem lze říci: Hleď, to je cosi nového? I to bylo v dávných dobách, které byly před námi. (Kaz 1,10)

Koloběh života a smrti, plynutí vody, pohyb nebeských těles – to všechno je stále stejné. A totéž platí o lidském srdci, lidských touhách, motivech, pocitech i o lidském jednání. Dnes, stejně jako v dávné minulosti, se rádi vyhříváme na výsluní lásky, hledáme povzbuzení v naději, jsme zaplavováni vděčností. Můžeme však vidět také stejnou ctižádostivost, chamtivost, pýchu nebo smyslnost. Všechny ctnosti, jichž je možné dosáhnout, právě tak jako hříchy, do nichž je možné se propadnout, jsou dnes přítomné stejně, jako tomu bylo i v dobách minulých. Je-li něco nového, může to být jenom v Kristu – nové narození, nový život, nová přirozenost, očistění od hříchů, nové smýšlení, nové city, nová spravedlnost, pravda, která nově září jako světlo a proměňuje celý lidský život. Je tady také nový rok a s ním nové příležitosti, nové možnosti, možná i nové obavy, nové obzory – i když i to vše je ohrazené tím vším starým.

Novoroční číslo sedmého ročníku našeho časopisu vám přináší pár článků na povzbuzení, krátký portrét anglického puritána Richarda Baxtera, jehož drobné dílko jsme právě vydali (a na ukázkou jednu kapitolu z této publikace). Nechybí samozřejmě ani další souhrn příspěvku z podzimní konference organizace Health and Truth, která se věnovala reakci církve na covid, tentokrát od lékařky Liz Evansové.

Děkuji vám, milí čtenáři, za vaši přízeň, a těším se na to, že minimálně prostřednictvím časopisu budeme v kontaktu i v tomto novém roce. Modlím se za to, abyste rostli v milosti a v poznání našeho Pána Ježíše Krista a aby se i tento časopis mohl podílet na tomto požehnání.

Kéž vás Pán v roce, který je před námi, zahrnuje hojností svého pokoje a radostí z jeho přítomnosti ve vašem životě.

Jedině Bohu buď sláva!

Jaroslav Kernal

KDYŽ BŮH JE S NÁMI, KDO PROTI NÁM? (Ř 8,31)

Alois Adlof

„Když je Bůh pro nás, kdo proti nám?“ To je radostný a jásavý výkřik Božího dítěte, které si uvědomuje všechno, co pro nás Bůh udělal. Celá věčnost byla věnována nám. Jen si představte: Dříve než byl stvořen svět, byli jsme předmětem jeho myšlenky, rady a určení. Už tehdy byl rozvržen a připraven plán našeho spasení. Jeho záměry mají věčné základy a jeho rady se naplňují. „Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími.“

Pro nás učinil všechno a všechno nám dal. Nejenže stvořil tuto zemi a dal ji nám, ale dal nám svůj obraz, do kterého nás stvořil. A když jsme padli, dal nám i to nejdražší: dal nám svého Syna. Abychom nezůstali ve svém pádu, poslal ho, aby se stal naším Spasitelem za cenu potupné smrti a utrpení. Vydal ho za nás za všechny. Toho, který hřích nepoznal, „učinil hříchem kvůli nám, abychom se v něm stali Boží spravedlností“ (2K 5,21). Celá ta práce věčnosti byla pro nás. Bůh chtěl sdílet život s člověkem, chtěl mít v lidech své děti, chtěl, aby se podobaly jeho Synu – a tím i jemu, chtěl v nich přebývat a nalézat odpočinek. A když jsme hluboko zabředli do hříchu, vynaložil vše, aby nás vytáhl, našel, vysvobodil, obživil, obnovil, postavil, ospravedlnil a posvětil, a zve nás na hostinu, kterou připravil od věčnosti.

To je ta nesmírná, neobsáhlá, podivuhodná a nepochopitelná láska. A to vše je pro nás. Bůh vykonal vše pro nás. Dal nám svého Syna. Nebojte se jeho moci a síly: je pro nás. Nebojte se jeho všemohoucnosti: je pro nás. A pro nás je i veškeré působení milosti. Je potřeba jen uvážít, jakou lásku nám Otec daroval, a pochopili bychom, proč je nejpovážlivějším hříchem pohrdat tím, co Bůh nabízí, a proč je ten rozsudek tak vážný a hrozný: „Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží na něm zůstává“ (J 3,36).

A to je právě ten hlas volající k člověku: Všechno je tvé, tobě přichystané, všechno, jen pojď, vezmi, přijmi, je to pro tebe! Ó, blaze

těm, kdo jsou povoláni k večeři Beránkovy svatby. Kdo uslyšeli pozvání, přijali ho a poslechli. To jsou ti šťastní a blažení členové Boží rodiny, kteří se účastní nebeské hostiny a Kristova království. To jsou ti, kteří jsou ospravedlněni z víry a mají pokoj s Bohem, ti, kteří jsou v úzkém a věčném spojení s Bohem.

Tyto věci, které jsou obsaženy ve slově „Bůh pro nás,“ jsou tak veliké, slavné a krásné, že naše bojácné srdce se podobá těm učedníkům, kteří nevěřili pro radost, když spatřili vzkříšeného Krista, nebo když slyšeli, že Bůh vyslyšel jejich prosbu a vyvedl Petra ze žaláře.

Ale věř tomu a přijmi, přivlastni si, co Bůh vykonal pro tebe. V hlubinách věčnosti jsi byl předmětem Boží rady a plánu. Vydal pro tebe na smrt svého Syna, vzkřísil ho z mrtvých, s ním i v něm tě posadil na svou pravici, v něm ti dal celé spasení, ospravedlnění i posvěcení. Nebe je tvé, v Kristu máš všechny poklady milosti.

Můžeš se modlit, a cítíš-li slabost a temnotu, je ti dán všemohoucí Pomocník: „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním“ (Ř 8,26).

Bůh je pro nás. Věříš tomu, přijímáš to, spoléháš na to? Ó, pak se zajistě připojíš k apoštolovi v tomto chvalozpěvu nebeské radosti.

A jestliže Bůh je pro nás, Kristus pro nás, Duch svatý pro nás – může být něco, co by nám škodilo, nahánělo strach a kazilo radost ze života? Kdo bude proti nám na soudu? Kdo bude žalovat na Boží vyvolené? Bůh je ten, který ospravedlňuje. On nepočítá hřích, odpouští, protože za něj Ježíš vykonal zadostiučinění. Kdo je ten, kdo by potupil a odsoudil? Kristus je ten, který umřel, ale také vstal z mrtvých, a který je na pravici Boží, který se za nás přimlouvá. Tedy kdo proti nám, je-li pro nás Bůh?

Může mu někdo dát přes ruku, když je ta ruka pro nás? Může nám uškodit lidská nebo ďábelská nenávist a závist, když je pro nás láska Boží, láska Kristova, láska Ducha svatého?

Ujasněme si tuto všemohoucí, věčnou a neochvějnou lásku a toto mocné přátelství. A to smíme mít, je to pro nás. Důvěřujme mu, počítejme s ním.

A pak všechno, co by proti nám povstalo, byť by to bylo peklo, smrt, hrob, byť by to byl hřích a zákon, byť by to byla minulost i budoucnost,

byť by všechno bylo proti nám – jen když je s námi a pro nás Trojjediný Bůh, Otec, Syn i Duch svatý. A to je to evangelium pravdy, potěšení, světla a věčné jistoty: Bůh je láska a miluje nás. A my smíme každý vyskočit radostí a jásat: On mě miluje! Kristus si mě zamiloval a vydal sám sebe za mě, a já tou milostí nepohrdám!

PRVNÍ ZASLÍBENÍ BIBLE

Charles H. Spurgeon

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrť hlavu a ty jemu rozdrťš patu. (Gn 3,15)

Toto je první zaslíbení padlému člověku. Obsahuje celé evangelium a podstatu smlouvy milosti. Do značné míry se naplnilo. Semeno ženy, totiž náš Pán Ježíš, bylo rozdrceno na patě, a bylo to strašné rozdrcení. Jak strašné bude konečné rozdrcení hadovy hlavy! To se prakticky stalo, když Ježíš sňal hřích, porazil smrt a zlomil moc satana; ovšem teprve při druhém příchodu našeho Pána a v den soudu dojde k úplnému naplnění. Pro nás platí to zaslíbení jako proroctví, že nás budou sužovat mocnosti zla v naší tělesné přirozenosti, a tak pohmoždí naši patu; my však zvítězíme v Kristu, který položí svou nohu na hlavu toho dávného hada. Během tohoto roku budeme možná zakoušet první část tohoto zaslíbení, a to skrze ďáblova pokušení a nevládnost bezbožníků, kteří jsou jeho potomstvem. Mohou nás tak potrápit, že budeme kulhat s bolavou patou; ale chopme se druhé části textu a nezastraší nás. Ve víře se radujme, že budeme stále kralovat v Kristu Ježíši, semeni ženy.

PODOBENSTVÍ O SVATEBNÍ HOSTINĚ (MT 22,1–14)

Jan Hus

A Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: „S královstvím Božím je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechtěli jít. Poslal znovu jiné služebníky se slovy: ‚Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojdte na svatbu!‘ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. Ostatní chytili jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je. Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu.‘ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a satební síň se naplnila stolovníky. Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: ‚Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?‘ On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán. (Mt 22,1–14)

Náš milostivý Spasitel nás chce přivést k poznání nebeských věcí. Proto mluví v podobenství o svatbě tělesné, aby přivedl náš rozum ke svatbě duchovní. Takže raduje-li se kdo, že je zván na svatbu tělesnou, o to víc se má radovat, že je zván na svatbu duchovní; bál-li by se kdo, aby nebyl vyhnán ze svatby tělesné, aby se daleko více bál, aby nebyl vyvržen od svatby věčné, a k tomu spoutaný vyvržen ven do temnoty. Takto chtěl Spasitel učít své učedníky i nás, proto mluvil v podobenství, jak říká evangelium: „A Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: ‚S královstvím Božím je to tak ...‘“ Království Boží je sbor lidí zde na světě. A tento sbor se nazývá nebeské království, protože nebeský král, Bůh, je král tohoto sboru. Jak rozmanitě o království

nebeském mluví Písmo, jsem už psal v 11. kázání. Nyní vezmi podobnost v evangelia tak, jako kdyby světský král vystrojil svému synu při svatbě hostinu, a přikázal by přijít na svatbu, a tak dále. Právě tak Bůh Otec i celá svatá Trojice vystrojila svatbu Kristu, jakožto člověku, když mu svatá Trojice zasnoubila sbor všech vyvolených ke spasení, o nichž říká Kristus na konci evangelia, že nemnoho je vyvolených. A aby ta svatba Kristova s chotí jeho lépe voněla a žádost naši táhla, v tomto evangeliu praví Kristus, že hostina na té svatbě je připravena. Uvažme, kdo je král, že to je Otec Bůh; ten vystrojil svému Synu Kristovi svatbu – dal mu sbor všech vyvolených a připravil mu svatbu. Sv. Řehoř říká: „Tehdy Bůh Otec učinil Synu svatbu, když ho v životě panny spojil s lidstvem, když chtěl, aby Bůh, jenž je před věky, byl člověkem na konci věků.“

„Poslal služebníky“, proroky, „aby přivedli pozvané“, tedy Židy, „na svatbu“ nebo „ke svatbě“, to znamená k víře o vtělení Kristově, „ale oni nechtěli jít“, nechtěli věřit. „Poslal znovu jiné služebníky“, ty, kteří říkali, že teď je blízko svatební hostina, jako poslal Jana Křtitele a jiné, kteří oznamovali Kristův blízký příchod slovy „řekněte pozvaným“, tedy každy Židům i jiným: „Hle, hostinu jsem uchystal“, tedy jak říká sv. Řehoř: „Naplnil jsem tajemství vtělení.“ „Býčci“, tedy proroci, kteří byli pod těžkým jhem zákona, „a krmný dobytek“, tedy apoštolové, kteří jsou domácí moji krotcí, „je poražen, všechno“, totiž místo, pokrm, pití, „je připraveno“, všechno je hotovo: tělo Kristovo i krev, i místo v nebesích, „pojdte na svatbu!“ Pojdte ve víře, naději a lásce činíce dobré skutky. „Ale oni nedbali“, nechtěli věřit, ani žít dobře, „a odešli: jeden“, to znamená některý z nich „na své pole“, tím se míní k lakomství, a tak k pýše, když bohatstvím vládne; „druhý za svým obchodem“, tím se míní lakota v dobývání bohatství. „Ostatní chytili jeho služebníky“, dali je do vězení, jako Jana Křtitele a jiné svaté, Petra, Jakuba i Ondřeje, „potupně je ztýrali“, mučili je „a zabili“, zavraždili je. Tu uvaž, že zlí jsou ti, kteří nepřišli, kteří nechtěli věřit; horší, kteří i když věděli o svatbě, k lakotě a k pýše se obrátili; a nejhorší jsou ti, kteří potupili služebníky velikého krále a pak je zavraždili. A ti nejhorší jsou nynější kněží, kteří vyznávají ústy víru Krista Syna Božího, pro své lakomství se dohadují, odsuzují, vylučují, honí i proklínají ty, kteří je věrně ke svatbě volají. Když král uslyšel o tom, že nechtěli přijít, že se odvrátili,

a že povraždili jeho služebníky „rozhněval se“, vykonal trest, „poslal svá vojska“, Tita a Vespasiana, „vrahy zahubil a jejich město“, tedy Jeruzalém, „vypálil“. Anebo jak říká sv. Řehoř: „Utratil vrahy, zahubil protivníky; a město jejich ohněm zapálil, neboť nejenom jejich duše, ale i tělo, v němž přebývali, se mučí plamenem věčného ohně.“

Dále evangelium říká: „Potom řekl svým služebníkům“, totiž poté, co Židé nechtěli věřit, „řekl svým služebníkům“, apoštolům: „Svatba je připravena, ale pozvaní“, Židé, „nebyli jí hodni“ kvůli své nevďěčnosti vůči tomu, který je pozval. „Jděte tedy na rozcestí“, to jest mezi pohany, kteří sešli z pravých cest. Stalo se tak, že když Židé nechtěli věřit, šli apoštolové mezi pohany; proto řekli sv. Pavel a sv. Barnabáš Židům: „Vám Židům mělo být slovo Boží zvěstováno nejprve. Protože je odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete k ztrátě věčného života, obracíme se k pohanům.“ A to se míní, když tu čteme: „Jděte na rozcestí a koho najdete“, bez rozlišování osob, „pozvěte na svatbu“, to jest k víře Kristově o jeho vtělení. Jako poslušní „služebníci vyšli“ apoštolové „na cesty a shromáždili“, tedy volali ke křesťanské víře „dobré i zlé“, vyvolené k spasení, i předveděné k zatracení; neboť obojí jsou dobří i zlí, jako do sítě jdou dobré ryby i zlé, a na mlatě je zrna i pleva. „A svatební síň se naplnila stolovníky“, to znamená, že se naplnil počet svatebčanů, kteří sedí na svatbě. „Když král vstoupil“, totiž až vejde v soudný den, „mezi stolovníky, spatřil tam člověka“, totiž, jakož říká sv. Řehoř, celý sbor zatracenců, „který nebyl oblečen na svatbu“, tj. byl bez lásky, která obléká každého svatbčana. Láska obléká každého svatebčana, všechny Boží děti.

To svatební roucho je láska, protože Kristus se vtělil z veliké lásky a z lásky připravil tu svatbu. A za druhé je to také proto, že láska přikrývá mnoho hříchů, ne tak aby byly skryty, ale tak, aby kvůli nim svatebčan nebyl zahanben. A za třetí proto, že chrání od věčné zimy; a za čtvrté proto, že okrašluje svatebčana. Proto máme usilovat, abychom byli oděni láskou. A k tomu dodává sv. Řehoř v dnešním kázání toto: „My víme, bratři nejmilejší, kteří na svatbě Syna Božího sedíme, kteří teď máme víru v sboru křesťanském, kteří požíváme pokrm Písma svatého, kteří se radujeme, že církev svatá je spojena s Bohem; proto zkoumejte, zda jste na tu svatbu přišli ve svatebním rouchu. Usilovně

rozvažujte ve své mysli, důkladně prohlédněte svá srdce, jestli nechováte vůči někomu nenávisť, jestli vás nepálí oheň závesti kvůli cizímu štěstí, jestli nechcete někomu svou zlobou uškodit. Hle, král přichází na svatbu, a vidí vaše srdce, a tomu, jehož nelená oděného láskou, rozněvaně odpoví: „Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ Příteli, vírou, ale ne skutky!“ To říká sv. Řehoř. „On se nezmohl ani na slovo.“ Hle, ten, jenž ústy Boha vyznával, a skutky svými zapíral, teď i v řeči oněměl. Sv. Řehoř říká: „V rozsudku posledního soudu umlkne každá výmluva; neboť ten navenek soudí, je současně svědkem toho, o čem svědčí nitro.“ Tolik Řehoř.

„Tu řekl král sloužícím“, tedy andělům: „Svažte mu ruce i nohy“; ruce, aby nic užitečného ke spasení nedělaly, a nohy, aby nikam k radosti nechodily. Hle, mukami jsou spoutané ruce a nohy, které byly předtím spoutané hříšnou vinou; „ruce“, které nechtěly dávat chudým, „a nohy“, které nechtěly chodit k nemocným, jako říká Kristus: „Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“ „Uvrhněte ho ven do temnot“, to jest do temnot věčného zatracení. Tu věz, že temnota vnitřní jsou hříchy, které jsou v duši, a vyhánějí světlo Ducha svatého, totiž pravý rozum. Ale temnoty vnější jsou nedostatkem světla, které osvětluje tělesné věci. Ta temnota vnější, kterou často Kristus hrozí, je věčné zatracení, neboť po ní už nikdy nebude den. A proto říká svatý Řehoř: „A dobře se praví v evangeliu, aby byl uvržen ven do temnoty; neboť vnitřní temnotu nazýváme slepotou srdce, ale vnější temnotu nazýváme věčným zatracením. Protože tehdy bude vyvržen každý zatracený ne do vnitřní temnoty, ale ven; a nerad upadne do noci zatracení ten, kdo zde dobrovolně setrval ve slepotě srdce.“ Tolik sv. Řehoř. „Tam bude pláč a skřípění zubů.“ „Pláč očí“, které neřádně hleděly, „a skřípění zubů“, které lakotně jedly. „Neboť mnozí jsou pozváni“ k víře, „ale málokdo bude vybrán“, aby při svatbě věčně hodoval. Rozuměj, že málokdo ve srovnání s těmi, kteří jsou pozváni. Sv. Řehoř k tomu říká: „Tím více se každý z nás pokoř, že neví, je-li vyvolený; neboť mnozí dobře začínají, ale do konce nesetrvávají.“

Dej Pán Bůh, abychom byli hodni té svatby!

BŮH MŮŽE POUŽÍT I KOKTAVÉHO ČLOVĚKA

Steve Burchett

Musí nám naše nedostatky a slabosti bránit v účinné službě? A jak bychom měli smýšlet o ostatních členech církve, kteří mají zjevné, omezující nedostatky?

James Alexander Stewart zažíval jako evangelista obrovský úspěch. Ve věku 20 let byl tak vyhledávaný, že kázal čtyřikrát nebo pětkrát denně. Svůj čas také vyplňoval evangelizací na ulicích a v domácnostech. To bylo pro mladého muže příliš, aby to zvládl sám. Stewart k tomu řekl:

Začal jsem cítit, že potřebuji spolupracovníka, který by se mnou spolupracoval na evangelizaci. ...Mé srdce také toužilo především po společníkovi, s nímž bych mohl sdílet své duchovní zážitky, společníkovi, s nímž bych se mohl modlit. ... Cítil jsem, že mou největší potřebou nyní je evangelista, který se modlí.

Stewart se začal modlit za partnera pro službu a Bůh mu odpověděl nečekaným způsobem. Na jednom setkání k němu přišel muž z Anglie jménem Herbert Brown a nadšeně prohlásil: „B-b-b-b-bratře S-s-s-Stewart, mám pro tebe úžasnou zprávu. B-b-b-b-bůh mě povolal, abych s tebou spolupracoval!“

Boží odpověď na Stewartovu prosbu o spolupracovníka v duchovní službě bylo, že mu poslal koktavého člověka!

Populární a výmluvný evangelista nebyl potěšen. Dokonce se modlil: „Ó Bože, tato situace je nemožná. Duch Svatý není původcem zmatku a jistě by do své služby nepovolal koktavého člověka.“ Stewart pokračuje:

Připomněl jsem [Bohu], že je v sázce pověst evangelizační služby. „Co na to řeknou věřící – nemluvě o nevěřících!“

„Požádal jsi mě, abych ti poslal spolupracovníka, a já jsem tak učinil. Nebuď vzpurný,“ řekl mi můj nebeský Otec. „Nezajímá tě až tak moc pověst MÉHO jména, jako spíše tvá vlastní. Bojíš se, že tě můj služebník ztrapní. Vím, že koktáš, ale nezapomeň, že je to můj drahocenný služebník, vykoupený za nekonečnou cenu krví mého milovaného Syna. ... Copak nemohu být oslaven ve slabosti svého služebníka a mocně skrze něj působit? Není to svědectví tvého evangelia, ale mého.“

James Alexander Stewart pokorně přijal, že Herbert Brown byl odpovědí na jeho modlitby.

Zajímavé je, že když se Herbert modlil, jeho řeč byla oprostěná od koktání. Stewart o jeho modlitbách řekl:

Před trůnem měl svatou odvahu. Ano, mohu s úctou říci, byl s Bohem v důvěrném vztahu. Někdy mi jeho odvážné prosby doslova vyrazily dech. Brzy jsem zjistil, že mohl být vůči Bohu tak přátelský, protože s ním měl důvěrný vztah; dobře se znali.

Když tito muži šířili evangelium, Boží moc se projevovala novými a nápadnými způsoby. Herbert Brown dokonce občas kázal, ale málokdy bez koktání. Jeho koktání provázelo stříkání slin, které všichni viděli a někdy, pokud byli v dosahu, i cítili! Přesto Bůh použil tohoto neohrabaného kazatele: „Duch Boží vtiskl slovům moc. Nikdo nikdy nezapomněl na jeho poselství, protože když je posílal na Kalvárii nebo do pekla, bylo to s velkým důrazem!“

Herbertu Brownovi jeho postižení někdy vadilo. Jednou prosil Stewarta, aby se modlil za jeho osvobození. Stewart odpověděl: „Budu se za tebe modlit, ale řeknu ti, že raději budu kázat koktavě a budu se zadržávat, jestliže budu mít pomazání, které máš ty, než abych měl volný jazyk bez pomazání.“

Zamyslete se nad následujícími ponaučeními, která si můžeme vzít z života Herberta Browna:

1. *Vaše slabosti nejsou překážkou pro to, aby Bůh skrze vás mocně působil. Vaše omezení mohou být právě tím, co Bůh použije, aby vás učinil co nejužitečnějším. Pamatujte na Pavlův trn v těle: „Tříkrát jsem*

Pána prosil, aby mi to odebral. Ale on mi řekl: ‚Má milost ti stačí, neboť má moc se dokonává ve slabosti.‘ Proto se budu raději chlubit svými slabostmi, aby na mně spočívala moc Kristova“ (2K 12,8–9).

2. *Budte ochotni přijímat „údy těla, které se zdají být slabší“ (1K 12,22) a spolupracovat s nimi stejně jako s těmi, kteří jsou obvykle považováni za atraktivnější a schopnější.* Jsme tak rychle ochotni přiblížit se k lidem, kteří jsou uhlazení a dynamičtí, že nám může uniknout Boží moc, kterou zažijeme pouze tehdy, když přijmeme ty, které svět ignoruje.

3. *Pastýři, dejte si pozor, abyste nebyli příliš spokojeni s dobře připraveným kázáním, aniž byste se dostatečně zajímali o to, abyste při svém kázání zakusili Boží moc (1K 2,4).* Herbert Brown se ve svém životě spoléhal na Boha, což ho činilo mnohem užitečnějším než člověka, který se nemodlí, ale vše říká výmluvně. Richard Baxter to ve své klasické knize *Reformovaný pastor* vyjádřil takto:

„Zbožný kazatel, který mluví, jako by viděl tvář Boží, působí na mé srdce více, i když používá prostá slova, než dokonale připravený člověk, který zbožný není.“

www.ccwtoday.org

RICHARD BAXTER (1615–1691)

Jaroslav Kernal

Když umírajícího Baxtera jeden z jeho přátel povzbuzoval poukazem na veliký užitek, který mnozí přijali z jeho spisů, Baxter odpověděl: „Byl jsem jen perem v Boží ruce. A jaká chvála by měla náležet peru?“

Tento v mnoha ohledech kontroverzní puritán byl skutečně Božím nástrojem. Neměl formální teologické vzdělání, studoval sám nebo s pomocí soukromých učitelů. Navzdory chartnému zdraví a trvalým bolestem, které ho sužovaly celý dospělý život, se stal anglikánským duchovním a ve 26 letech začal sloužit v Kidderminsteru, kde byl až do roku 1661 – s pětiletou přestávkou v letech 1642–1647, kdy byl během občanské války kaplanem v parlamentním vojsku.

V Kidderminsteru Bůh Baxtera mocně použil, takže z Boží milosti posloužil ke spasení stovkám lidí. Kázal jako hynoucí hynoucím a v modlitbách „se jeho duše vznášela k nebi a za sebou táhla mnoho dalších duší“ (Leonard Bacon). Se svým asistentem navštěvoval dům od domu a málokdy se po hodinovém rozhovoru loučil s obyvateli domu tak, že by nebyli pohnuti Božím slovem. Přesto za svou největší práci považoval psaní, zatímco kázání a jeho příprava byly dle jeho slov odpočinkem.

V roce 1661 odešel z Kidderminsteru do Londýna, kde kázal na různých místech. Když byl následujícího roku vydán zákon o jednotné bohoslužbě, byl spolu s dalšími nejméně dvěma tisíci služebníky, kteří se tomuto zákonu odmítli podřítit, vyloučen z anglikánské církve.

V této době se také oženil se ženou, kterou přivedl ke Kristu a která byla o více než dvacet let mladší než on. Navzdory věkovému rozdílu bylo jejich manželství velikým svědectvím a jejich zbožnost umlčela všechny námitky, které byly proti tomuto svazku vznášeny. Baxter o své ženě napsal, že byla zbožnější než většina nejzbožnějších mužů, které kdy poznal.

Vedle krásného manželství však po vyloučení z anglikánské církve začalo v Baxterově životě období pronásledování. Kvůli tomu, že i nadále kázal (na což podle zákona neměl oprávnění), byl nejméně

tříkrát uvězněn, byl mu konfiskován majetek i knihy. Jednou mu byla dokonce zabavena postel, na níž zrovna ve své nemoci ležel. V roce 1685, byl Baxter obviněn z útoku na episkopát v parafrázi Nového zákona a byl postaven před hlavního soudce Jeffreysa, který ho obvinil z pobuřujícího chování a nazval ho „starým darebákem, který otrávil svět svým Kidderminsterským učením“. Dále o něm řekl: „Je to namyšlený, tvrdohlavý, fanatický pes, který se nepřizpůsobil, když by mohl být povýšen. Pověste ho!“ Na zásah londýnského biskupa byl Baxter ušetřen veřejného bičování, nicméně ještě pět měsíců strávil ve vězení.

Teprve po nástupu Viléma Oranžského na anglický trůn v roce 1689 a vyhlášení tolerance pro nonkormisty si mohl Baxter oddechnout a poslední dva roky svého života strávil (kromě trvalých bolestí a nemocí) v pokojném vyhlížení nebeského království.

Do nového roku jsme připravili k vydání jednu kapitolu z jeho ohromného díla, jehož název bychom mohli zkráceně přeložit jako *Souhrn praktické zbožnosti* – jedná se o 24. kapitolu pátého svazku tohoto díla, která nese název *Proti kritice a souzení* (viz upoutávka na druhé straně obálky). Brožura je k zakoupení v našem e-shopu.

ZLO HŘÍCHU SOUZENÍ A KRITIČNOSTI

Richard Baxter (1615–1691)

Privlastňování si Boží výsady

Soudit druhé je privlastňování si výsady Boha, který je Soudcem celého světa. Je to usednutí na jeho soudnou stoličku a převzetí jeho práce, jako byste řekli: „V této věci budu Bohem já.“ Pokud je ten, kdo si přisvojuje Kristovu funkci, aby se stal univerzálním vládcem a hlavou církve, nazýván antikristem, pak si dokážete představit, co dělá ten, kdo se (byť jen v jednom bodě) staví na místo Boha.

Uzurpace pravomoci pastora

Ti, kdo si neoprávněně přisvojují Boží právo soudit, si obvykle přisvojují i pravomoc soudce nebo pastora církve. Když například kritičtí křesťané odmítnou přijmout Památku Páně, protože se domnívají, že se jí účastní mnoho bezbožných lidí, nedělají nic jiného, než že si privlastňují pravomoc pastorů. Těmto pastorům jsou svěřeny klíče k přijetí a vyloučení, a jsou tedy v tomto případě jmenovanými soudci.

Povinností jednotlivých členů je pouze nejprve v soukromí napomenout provinilce, poté před svědky, a pokud nečiní pokání, informovat o tom církev a pokorně připomenout pastýřům jejich povinnost, pokud ji zanedbávají. Poté, co tak učiní, splnili svou povinnost a nesmějí již sami exkomunikovat lidi, stejně jako nesmějí věšet zloděje, když to zanedbává soudce.

Nedostatek lásky

Kritičnost znamená absenci nebo úpadek lásky. Vede lidi k tomu, aby mysleli na zlo, usuzovali na nejhorší, zveličovali slabosti a přehlíželi nebo bagatelizovali jakékoli dobro v druhých. A tam, kde je nejméně lásky, je nejméně Boží milosti.

Nedostatek sebepoznání a pýcha

Kritičnost ukazuje velký nedostatek sebepoznání a takového zapojení srdce, jakým se zabývají nejupřímnější křesťané. Ukazuje také velký nedostatek křesťanské pokory, smyslu pro vlastní slabosti a špatnosti, a velkou převahu pýchy a domýšlivosti.

Kdybyste věděli, jak jste nevědomí, nebyli byste tak bezohlední ve svých soudech. Kdybyste věděli, jak jste špatní, nebyli byste tak horliví v odsuzování svých bližních. Takže se zde spojuje účinek velkého odcizení od sebe sama, pokrytectví a pýchy.

Zamysleli jste se někdy nad postojem Krista, když řekl těm, kteří obviňovali cizoložnou ženu (J 8,7): „Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kamenem“? Cizoložství bylo jistě ohavný zločin, ale Kristus věděl, že mluví k pokryteckým lidem, kteří se zabývali spíše souzením druhých než sebe samých.

A zamysleli jste se někdy nad jeho slovy proti ukvapeným kritikům (Mt 7,3–5): „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? ... Pokrytče, nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.“

Nespravedlnost a falešné odsuzování

Souzení je nespravedlivé, protože ti, kdo soudí, sami nechtějí být souzeni stejným způsobem. I když se nedopouštíte stejného prohřešku, nemáte snad jiné? Nečíníte tak, jak byste chtěli, aby se činilo vám.

Navíc kritici se obvykle dopouštějí falešného souzení – ukvapeně důvěřují tomu, co slyší, nečekají na vyjádření dotčených a neprošetřují příčinu. Obvykle odsuzují nevinné. Nazývají dobro zlem a světlo temnotou a berou spravedlivým spravedlnost, i když Bůh takové jednání proklel.

Dílo ďábla

Falešné obviňování je dílem ďábla, žalobce bratří (Zj 12,10). Křesťané by neměli nést jeho obraz ani konat jeho dílo.

V rozporu s úřadem Krista

Odsuzování je v rozporu s povahou a úřadem Ježíše Krista. On přišel, aby odpustil hříchy, zakryl slabosti svých služebníků, hodil je za sebe, do hlubin moře a pohřbil je ve svém hrobě. Ale náplní práce kritiků je vyhrabávat je a činit je viditelnějšími a většími, než ve skutečnosti jsou.

Příčina rozdělení

Odsuzování způsobuje nelaskavost a hříšné rozdělení. Když kritici považují své bratry za horší, než ve skutečnosti jsou, musí je pak

hanět, nebo s nimi nemít společenství a vyhýbat se jim. Když si uzurpují pastýřskou práci v posuzování, začínají ji vykonávat hříšným rozdělováním.

Nakažlivost a příčina pohrom

Kritičnost je nakažlivý hřích, který snadno zachvátí mladší a pyšnější křesťany. Touto malou trhlinou pak proniká veškerá neláska, pomluvy, urážky, církevní rozkoly a sekty, a dokonce až příliš často i vzpoury a krvavé války.

Příčina pokušení

Kritičnost je pro ty, kteří jsou kritizováni, velkým pokušením. Mohou totiž buď pohrdat těmi, kdo je kritizují, nebo se od nich na druhé straně příliš distancovat. Mohou se také přizpůsobit omylům a hříšným náladám kritiků a zatížit své svědomí tím, že se kritikům podřídí.

Třetí kapitolka z publikace Richarda Baxtera

Proti kritice a souzení. Kapitoly brožury:

1. Souzení druhých
2. Pokyny pro překonání hříšné kritičnosti
3. Zlo hříchu a kritičnosti
4. Pokyny pro ty, kteří jsou neprávem kritizováni

NEJVĚTŠÍ POTŘEBA CÍRKVE

Jeffrey Stivason

Průzkum z roku 2023 odhalil, že 84 % Američanů je rozzlobenějších než před jednou generací, přičemž 42 % dotázaných přiznalo, že se sami cítí rozzlobenější. Nedávný průzkum Pew Research Center ukazuje, že téměř polovina (47 %) dospělých Američanů se domnívá, že chování veřejnosti je hrubší než před pandemií covid-19. Průzkumy nejsou všechno, ale ani nejsou nic. Zdá se, že Američané mají obecný dojem, že se země stává rozzlobenější. Tato situace vytvořila příležitost pro církve a my bychom ji měli využít. Ale jak?

Efezským 4:32 se objevuje na konci dlouhé řady napomenutí pro církve. Zní: „Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ Pamatujte, že toto je napsáno církvi. Ať už tedy svět vypadá jakkoli, církve by měla tento verš ztělesňovat a odlišovat se od chování světa. Přínejmenším bychom měli být k sobě navzájem laskaví.

Co je to laskavost?

Slovo, které je zde použito (chrestos), lze přeložit různými způsoby. V Římanům 2:4 má Boží laskavost vést k pokání, v Matoušovi 11:30 je Pánovo jho lehké a v 1. Korintským 15:33 se dozvídáme, že špatná společnost kazí dobré mravy. Co to tedy znamená pro ty z nás, kteří se snažíme být laskaví? Starý slovník (Liddell & Scott), který se zabývá slovy diachronicky, tedy jak se slovo vyvíjelo v průběhu dlouhého časového období, uvádí, že chrestos znamená být užitečný. Otázkou nyní je, zda mělo toto slovo takový významový rozptýl v době, kdy ho Pavel použil. Slovník Louw & Nida, který se zabývá významy v době použití, tedy synchronně, klade zajímavý důraz. V jejich slovníku chrestos znamená jednat laskavě. Je to právě „jednání“, které by mohlo někoho vést k domněnce, že se význam slova přenesl i do současného použití. Laskavé jednání by tedy mohlo být chápáno jako jednání užitečné pro někoho jiného.

Bez ohledu na technické detaily celé věci je to pro křesťany dobrý způsob, jak uvažovat o laskavosti. Měli bychom se snažit být si navzájem užiteční. A to znamená, jak říká Pavel v téže kapitole, zbavit se určitého chování, které není užitečné, jako je lhaní, hněv a krádež. Místo toho se máme oblékat do užitečných věcí, jako je pravdomluvnost, prospěšná slova a dobrá pracovní morálka. To je laskavost, nebo alespoň její dobrý začátek.

Co je motivací pro laskavost?

Text říká, že máme být laskaví. Sloveso je v takovém tvaru, který znamená, že podmět dělá něco sám sobě. My sami máme být laskaví. Nikdo nás nemůže přimět, abychom byli užiteční. Budeme však užiteční, pokud jsme se vyučili v Kristu (Ef 4,20). Pokud ne, budeme pro sebe navzájem v církvi pravděpodobně neužiteční. Vyučit se v Kristu však vyžaduje, abychom podstoupili duchovní operaci srdce, jejímž výsledkem je něžné srdce (v. 32). Laskavost pramení z něžného srdce nebo ze srdce obnoveného v Kristu.

Řecké slovo je *splanchnon*, což znamená, především, vnitřnosti. Nový zákon obvykle překládá toto slovo jako srdce. Například v Koloským 3,12 se píše, že máme mít soucitné srdce, ale ve skutečnosti máme mít soucitná střeva. V 1. Janově 3,17 se píše, že nemáme zavírat svá srdce před bratrem v nouzi, ale jak jste asi uhodli, nemáme zavírat svá střeva před bratrem v nouzi. Možná nám to bude lépe rezonovat, když budeme mluvit o pocitu v žaludku. Víte, co tím myslím, když někoho postihne tragédie, zejména někoho blízkého, cítíme to v žaludku, ve střevech. Dám vám příklad. Viděli jste fotografii muže, který jásal před pódiem, kde byl Charlie Kirk postřelen a vykřvácel? Ten muž měl na tváři úsměv a zvednuté ruce. Radoval se, že byl jiný muž postřelen a smrtelně zraněn. Ten muž nemá žaludek. Pokud se církev stane takovou jako ten muž, nebude mezi námi a světem žádný rozdíl. Je to tak jednoduché. Vnitřnosti motivují k laskavosti.

Kdo je vzorem laskavosti?

Verš dále říká, že máte odpouštět jeden druhému, jako vám odpustil Bůh v Kristu. Pojďme se na odpuštění dívat stejně jednoduše, jako je jednoduchá modlitba Páně, ne zjednodušeně, ale jednoduše. Představte si odpuštění jako odpuštění dluhu. Někteří z vás už teď namítají. Říkáte, že odpuštění lze udělit pouze po pokání. Chápu. Ale zamyslete se nad tím subjektivně. Zamyslete se nad svou částí rovnice. Zamyslete se nad připraveností odpustit, jako Kristus na kříži, který řekl: „Otče, odpusť jim...“ Jste připraveni odpustit člověku, který vám ublížil? To je otázka.

To je něco, co vychází z laskavosti, z touhy být užitečný druhému člověku. Chápeme, že odpuštění druhému člověku je prospěšné pro nás i pro něj? A naše odpuštění pramení z něžného srdce. Je to čin, který napodobuje našeho Spasitele, který byl k nám tak laskavý. Budte tedy k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako vám odpustil Bůh v Kristu, a tím se budeme zcela lišit od světa, který je stále rozhněvanější.

Reformation21.org

*Web je provozován Aliancí konfesních evangelikálů
(www.alliancenet.org)*

HOSPODINE, POMOZ! (Ž 12)

Jaroslav Kernal

Následující text je zkráceným kázáním z 2. ledna 2022.

Nezdá se, že by se od té doby situace nějak zlepšila.

Naopak to vypadá, že neurvalosti je mnohem více.

Je toho velmi mnoho, co Bůh v našich životech v uplynulém roce udělal, za co mu můžeme děkovat a za co ho musíme chválit. Kromě mnoha osobních požehnání, kromě poznání Boha hlubším a intimnějším způsobem, kromě poznání jeho veliké lásky, jsme viděli také jeho veliké soudy, jimiž stíhá celou zemi. Jsme svědky toho, jak se hroutí řád světa – právo a spravedlnost, pilíře, na nichž stojí celá současná společnost. Hroutí se politický řád – místo demokracie nastupuje totalita, bezbožná diktatura, která chce kontrolovat každý aspekt lidského života. Hroutí se ekonomický řád – v uplynulém roce velká většina lidí zchudla a hrstka bohatých zbohatla mnohem více než kdy dříve. Hroutí se právní řád, kdy stát vydává nařízení, které soudy následně ruší, občané mají stále menší možnosti dovolat se spravedlnosti a práva. Hroutí se systém vzdělání, zdravotnictví, kultura, cestovní ruch, obchodní a dodavatelské řetězce. Celá země se od základů hroutí. Podpalubí Titaniku nezadržitelně zaplavuje voda, ale na horní palubě dál hraje hudba a vesele se tančí. Lidé si naivně myslí, že když to ještě chvíli vydrží, všechno se vrátí do starých kolejí a svět bude zase takový, jaký byl. Nebude. Jako křesťané nesmíme být naivní, ale musíme být realisté, vidět, co se děje a správně to ve světle Božího slova pojmenovat. Bůh soudí zemi. Soudí ji kvůli bezbožnosti, která vládne a rozmáhá se. Za to musí patřit Bohu naše chvála, i když jsme součástí této hroutící se stavby.

I. Volání k Bohu

Hospodine, pomoz! David volá k Bohu o pomoc. I když vzhledem k textu žalmu to není jen David, ale jsou to zbožní všech věků, kteří volají k Bohu o pomoc. Je to Pán Ježíš Kristus, který volal k Bohu o pomoc.

V zahradě Getsemane v noci před svým ukřižováním třikrát prosil Otce, aby od něj vzal ten kalich, kvůli kterému přišel, ovšem nakonec zakončil své modlitby slovy: „Ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39). A na kříži znovu volá a znovu je to prosba o pomoc, i když je vyslovena úplně jinak: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil“ (Mt 27,46). Hospodine, pomoz! Proč David, svatí i Pán Ježíš volají o pomoc:

Se zbožným je konec, berou za své věrní mezi lidmi. Jeden druhého svou řečí šálí, mluví úlisnými rty a obojakým srdcem. Kéž Hospodin zcela vymytí ty úlisné rty, jazyk, co se velikašsky chvástá, ty, kdo říkají: „Náš jazyk převahu nám zaručuje, máme přece ústa. Kdo je naším Pánem?“ (Ž 12,2–5)

Kdy je se zbožným konec? Do jaké situace tato slova patří? Je důležité pochopit odpověď na tuto otázku – pomůže nám v našem životě s Bohem, pomůže nám to vidět věci ze správného úhlu, pomůže nám to být realisty v tomto světě. Myslím, že počátek toho, kdy je se zbožným konec, můžeme určit naprosto přesně – je to čtvrtá kapitola Genesis. První zbožný, který se objevil na této planetě, druhý syn Adama a Evy, Ábel. Jeho bratr Kain ho ošálil svou řečí „pojďme na pole“, mluvil s ním úlisnými rty a obojakým srdcem a na poli ho zabil. Se zbožným je konec. Zbožný Henoch vyhlášoval Boží soud ve svém pokolení (příchod Pána s desetitisíci svatých – Ju 14–15) a Noe byl muž spravedlivý ve svém pokolení (Gn 6,9). Mojžíšovi rodiče věřili, proto ukrývali svého syna a nezalekli se králova rozkazu (Žd 11,23), Mojžíš věřil a raději snášel příkoří s Božím lidem (Žd 11,25). Proč se David ukrýval v jeskyni v Adulámu? Proč král Saul vyhladil všechny kněze z Nóbu? Proč se Eliáš musel tři a půl roku skrývat před králem Achabem? Odpověď je, že David, kněží z Nóbu, Eliáš i jiní proroci byli zbožní. A ve světě měli soužení. Stejně jako ho mají křesťané všech dob od letnic k dnešku.

*Budou vás vylučovat za synagóg; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha. To s vámi budou činit, protože nepoznali Otce ani mne. (J 16,2–3)
Nedivte se, bratří, když vás svět nenávidí. (1J 3,13)*

Co bude svět světem, bude nenávidět zbožné, svaté, křesťany. Všimněte si popisu zvůle, která je v Žalmu 12 – lež, lstivé šálení, kluzké rty (Pavlík) a marná slova, obojaké, falešné srdce, přetvářka, chvástání, pýcha a bezbožnost – „kdo je naším Pánem?“ Pavel napsal milovanému Timoteovi:

Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevďeční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň. (2Tm 3,1–5)

Jak dlouho budou svévolní pronásledovat zbožné? Dokud bude svět světem a dokud budou zbožní zbožní. Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování (2Tm 3,12). Někdy to bude ve větší míře, někdy v menší. Dnes vidíme, jak tento tlak narůstá všude kolem nás. Kam se jen podíváme, slyšíme lži, kluzká slova, nacházíme obojaká srdce, chvástání a pýchu, vidíme vzmáhající se bezbožnost. Věrní berou za své mezi lidmi. Vzpomeňte si, jak Pán Ježíš vyučoval o tom, jak je třeba stále se modlit a neochabovat v Lk 18. Mluvil tam o vdově, která tak dlouho chodila za nespravedlivým soudcem, dokud ji nevyslyšel. A jak Pán Ježíš zakončil toto vyučování?

Což teprve Bůh! Nejedná on právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají, i když jim s pomocí prodlévá? Ujišťuji vás, že se jich brzo zastane. Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde? (Lk 18,7–8)

Svatí budou utlačováni, vyvoleným se bude dít bezpráví, ale budou vytrvale volat k Bohu a prosit ho o pomoc. A Bůh se jich zastane. To zastání nemusí být vždy podle našich představ, ale z pohledu věčnosti se Bůh svých dětí nakonec vždycky zastane, a to i tehdy, když měli být vhozeni do Nebúkadnesarovy ohnivé pece.

II. Nalezení útočiště v Bohu

David volá k Bohu a Bůh odpovídá. Je to krátká odpověď, ale vede nás přímo do Boží přítomnosti, do společenství s Bohem, vede nás k tomu, že ten, kdo volá k Bohu, dostává od Boha odpověď a nalézá v něm svůj úkryt a své útočiště.

„Pro útlak ponížených, pro sténání ubožáků teď povstanu,“ praví Hospodin, „daruji spásu tomu, proti němuž svévolník soptí.“ (Ž 12,6)

Znovu vidíme, co se tu děje – tentokrát je to popsáno z Boží perspektivy. Útlak ponížených, sténání ubožáků, soptění svévolníků ... Ta situace se netýkala jenom Izraele, jenom Davida. Bůh nenávidí bezpráví, ať se objevuje kdekoliv. Bůh povstává, kdykoliv je upíráno právo sirotkovi, vdově, poníženému, chudému. Někdy Bůh s pomocí maličko prodlévá, ale nakonec vždycky povstane, jak to říká také náš žalm: „Teď povstanu!“ Když Kain zabil Ábela, prolitá krev volala ze země do nebe (Gn 4,10). Upřená mzda ženců, kteří vykonali svou práci a nedostali zapláceno, volá do nebes (Jk 5,4). Takové věci vzbuzují Boží nelibost a hněv a způsobují, že Bůh povstává ve své moci, sestupuje na zem v hněvu a soudí pronárody.

A co dneska? Copak toho není dost, co volá k Bohu do nebes? Každé třetí počaté dítě na planetě je zavražděno (73 mil. potratů ročně dle WHO). V naší zemi se 50 % dětí rodí nesezdaným párům. Máme tu průměrně skoro 30 tis. rozvodů ročně. Mohli bychom zmínit rasové zvrácenosti, genderové, pornografii, ekonomické pokřivenosti (úplatky a klientelismus, např. v podobě dotací nebo jiných věcí) a mohli bychom pokračovat ještě dlouho. Jak si může někdo myslet, že Bůh se bude jen tak dívat?

Měli bychom hledět s velikou bázni na to, co se dnes ve světě děje. Bůh povstal. Bůh přišel se svým soudem. A pamatujme na to, že soud začíná od Božího domu (1Pt 4,17), od církve, tedy od nás samotných. Musíme se ujistit, že naše rty jsou v pořádku, že naše srdce není obojké, že nežijeme jako praktikující ateisti, ale hledáme Boží tvář. Musíme se ujistit o svém srdci, o své naději, o tom, kde hledáme pomoc. Ke komu

voláme? Odkud čekáme pomoc? Lidé hledají pomoc u vlády, u lékařů, u odborníků na všechno. Kde má hledat pomoc křesťan? U Hospodina!

O zbožném králi Ásovi Písmo vydává svědectví, že jeho srdce bylo cele při Hospodinu po všechny jeho dny (2Pa 15,17). Přesto v závěru svého života hledal pomoc v armádách cizích zemí a ukřivdil mnoha lidem. A když ho Bůh ranil přetěžkou nemocí nohou, Boží slovo vydává prosté, ale zdrcující svědectví:

Ani ve své nemoci se nedotazoval Hospodina, nýbrž vyhledal jen lékaře. (2Pa 16,12)

Nemyslím, že ho Bůh zavrhl, ale smutně zakončil svůj život. Bůh povstal, aby soudil a král Ása nečinil pokání, nehledal Boží tvář, ale spolehl se jen na to, co měl před očima. A jeho oči byly zaslepené vůči Božím věcem a Božím soudům. Neviděl pravdivě, realisticky, když Bůh povstal k soudu.

Když Bůh povstává, musíme se třást. Budeme se také radovat, ale současně se budeme i třást. Boží děti mají hluboký vztah s Pánem, takže znají Pánovo slovo, tráví čas v Boží přítomnosti, rozpoznávají Boží soudy, rozumí Božím odpovědím. A radují se, protože vědí, že Bůh sestupuje, aby zachránil. Když Bůh povstává, je to jak k soudu, tak také ke spasení. Když Pán Ježíš přišel na tento svět, přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. Ale jeho dílo, kříž, přináší kromě spasení také soud. Na kříži vynesl soud nad tímto světem. A tak se radujeme, když vidíme, že Bůh povstává, protože bude zachraňovat – utištěné, ubožáky, ty, proti nimž svévolníci soptí. Zachraňuje nemocné, ne zdravé, zachraňuje ty, kdo k němu volají a prosí ho o pomoc. Na této záchraně není nic složitého. Boží slovo říká, že každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen. Kdo bude volat k Bohu, tomu Bůh odpoví. Kdo hledá pomoc u Boha, kdo hledá záchranu v Pánu Ježíši Kristu, ten ji nalezne. Bůh je naprosto věrný a co slíbil, to také udělá. Ale když Bůh povstává, je to také čas bázně, protože ve svém hněvu se Bůh obrací proti všem svévolníkům, proti každé nepravosti, proti všemu, co vzdoruje spravedlnosti a pravdě. Náš Bůh je oheň šířající.

Boží lid je povolán k tomu, aby rozlišoval – ne podle toho, co vidí kolem sebe, ne podle toho, co mu káže svět, ale podle toho, co říká Bůh ve svém Slově. Jenom tady můžeme slyšet jasnou Boží odpověď. Ale na začátku musí stát volání k Bohu, hledání pomoci u Boha. Toto hledání pomoci u Boha se netýká jenom soužení a tlaků nebo nemoci, ale týká se úplně všeho v našem životě. Pán Ježíš řekl svým učedníkům, že bez něj nemohou dělat nic (J 15,5). Ne že by člověk nemohl bez Pána Ježíše udělat žádný skutek, ale cokoliv udělá bez závislosti na něm, bez hledání pomoci u něj, bude stejné, jako když Ása vyhledal jenom lékaře: jednal jako praktikující ateista. Jak se něčeho takového můžeme vyvarovat?

III. Zakotvení v Božím slově

Svatí volají k Bohu a hledají pomoc u něj. Nacházejí společenství v důvěrném vztahu s Pánem a dostávají odpověď od samotného Boha. Bůh se zastává svých dětí.

Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkrát protříbené. (Ž 12,7)

Hospodinovy výroky jsou čisté, ryzí. Hospodinova slova jsou jako přečištěné stříbro. Na to, co vysloví Bůh, se dá naprosto spolehnout. Když tedy Bůh říká, že povstane kvůli sténání ubožáků a pro útlak ponížených, můžeme si být jistí, že to Bůh udělá. Boží slovo je čistá pravda. Je tak dokonalé, že přidat k němu cokoliv nebo z něj jen maličko ubrat, znamená poničit Boží slovo a udělat z Boha lháře. Boží slovo je tak dokonalé, že je pokrmem pro duši člověka, je tak mocné, že je jako kladivo tříštící skálu (Jer 23,29), je tak živé a ostré, že proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku (Žd 4,12). Žalmy začínají rozjímáním nad Božím slovem, které přináší zdar a požehnání do života člověka. Žalmy 19 a 29 mluví o tom, jak Bůh promlouvá a Žalm 119 je celý věnovaný chvále Božího slova a mimo jiné říká, že to hlavní v jeho Slově je pravda (Ž 119,160). Takto David opěvoval Boží slovo. Abraham uvěřil Hospodinu, jeho Slovu, jeho slibu, smlouvě a bylo mu to počítáno za spravedlnost (Gn 15,6). Jozuovi Mojžíš přikázal, aby se

Boží slovo nevzdálilo z jeho úst, aby nad ním rozjímal ve dne v noci, aby mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. A dostal k tomu zaslíbení: „Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě“ (Joz 1,8). Ezdráš byl muž, který bádal v Hospodinově zákoně, jednal podle něj a vyučoval ho Izraelce (Ezd 7,10). Boží slovo je prostředkem, nástrojem, jak žít v důvěrném vztahu s Bohem. Kdokoliv chce mít důvěrný vztah s Bohem, neobejde se bez Božího slova. Jenom když budeme hluboko zakotveni do Písma, budeme volat k Bohu o pomoc, a uslyšíme také Boží odpověď.

Ty je, Hospodine, budeš střežit, navěky nás budeš chránit před tím pokolením; kolem obcházejí svévolníci a vzmáhá se mezi lidmi neurvalost. (Ž 12,8–9)

První část osmého verše je trochu komplikovanější, co se týče překladu, ale řekl bych, že v našem překladu je to správně nejednoznačné. Bude Hospodin střežit své Slovo, o němž je řeč v předchozím verši nebo svůj lid, jak se o tom mluví dále? Bůh dělá obojí. Střeží své Slovo, protože to je Slovo pravdy, a střeží svůj lid, protože to je sloup a opora pravdy. Boží slovo patří k Božímu lidu. Skrze to slovo jsme se znovu-zrodili (Jk 1,18; 1Pt 1,23). Tím Slovem žijeme. To Slovo přebývá v našich životech, rozněcuje naše srdce a proměňuje naši mysl. To Slovo kážeme.

Bůh střeží své Slovo. Tohle je doktrína, která má dalekosáhlé důsledky. Na jeho Slovo se můžeme spolehnout. Jeho Slovo, Bible, je naprosto dostatečné pro celý křesťanský život. Všechno, co je potřeba ke zbožnému životu, je zde – v Božím slově. Římská církev tvrdí, že zdrojem pravdy je Slovo a tradice. Bez tradice nemůžete rozumět Slovu. Když nejste zakotveni v tradici, nevíte, jak máte přistupovat k Bibli. Když nemáte potvrzení od tradice, nemůžete si brát čistou pravdu z Písma. Když vám tradice neřekne, jak správně interpretovat Bibli, nejste schopní to sami udělat. Ale Hospodin střeží své Slovo.

A úplně stejně Bůh střeží svůj lid – střeží ho jako zřítelnicí svého oka (Za 2,12). I když kolem obcházejí svévolníci, i když lidé lžou jeden druhému, i když mluví kluzká slova, když utlačují Boží lid, trápí ubožáky a utlačují ponížené, když se vzmáhá neurvalost, nebo je vyvyšována

nízkost (ČSP), Bůh chrání svůj lid. To neznamená, že svůj lid vždycky vysvobodí ze všech nesnází, ale vždycky na svém lidu oslaví svého Syna.

Ta neurvalost, nízkost nebo nezřízenost souvisí s tupostí, obhroublostí, hloupostí. Je to důsledek hříchu a vzdálení se od Boha. Kde jsou lidé blízko Bohu, kde jsou zakotveni v jeho Slovu, tam je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, jemnost, sebeovládání, tam je moudrost, která je shůry, která je krásná, tvořivá, harmonická, pestrá a mnohotvará. Ale kde se lidé vzdalují od Boha, kde se chlubí svou bezbožností („Kdo je naším Pánem?“), tam je primitivní neurvalost, hulvátství, tupost, šedivá uniformita, rozplizlost, zmatek a nestabilita. To je přítomné v každé generaci, která kdy byla a bude na tomto světě.

Prorok Eliáš naříkal, že zůstal jediný věrný v Izraeli, ale Bůh mu ukázal, že si zachoval sedm tisíc těch, jejichž kolena se nesklonila před baalem (1Kr 19,7). Daniela Bůh zachoval uprostřed lstivých a lživých rtů, když se kolem srotili svévolníci a lstí se domohli toho, aby byl hozen do lví jámy. Bůh poslal svého anděla, který zavřel tlamy lvům (Da 6).

I nás Bůh nechal ve světě, i když nejsme ze světa, zanechal nás uprostřed pokolení zpronevěřilého a zvráceného, abychom v něm svítili jako hvězdy. Slíbil, že nás zachová až do konce a den za dnem nás bude proměňovat do podoby svého Syna, Pána Ježíše Krista. V jeho jménu voláme: „Hospodine, pomoz!“, dovoláváme se jeho slibů, máme s ním důvěrné společenství, protože skrze Ducha svatého přebývá v našich životech a my v něm. Proto se nemusíme bát, ani když se mezi lidmi rozmáhá neurvalost. Můžeme stát pevně, zakotveni v Božím slově, v pravdě, nemusíme se bát svévolníků, kteří obcházejí kolem, nemusíme se bát jejich vyhrožování a chvástání, protože Boží syn nás už uvedl do svobody Božích dětí. Díky jeho oběti máme pokoj s Bohem. Naše viny byly smazány, naše hříchy byly odpuštěny.

Proto vás chci povzbudit, abyste neváhali a volali k Bohu o pomoc, každý den usilovali o společenství s Božím synem a abyste přebývali v jeho Slově, takže bude naplňovat vaše srdce a přetékat ven vašimi ústy ke slávě a chvále Pána Ježíše Krista.

REAKCE CÍRKVE NA COVID: PORUŠENÍ LÉKAŘSKÉ ETIKY A OPUŠTĚNÍ VÍRY

Health And Truth

Dr. Liz Evansová, bývalá lékařka NHS (britská Národní zdravotní služba) a spoluzakladatelka UK Medical Freedom Alliance (UKMFA), přednesla kritickou analýzu společenských, lékařských a církevních reakcí na pandemii covid-19, přičemž se zaměřila na porušení etických zásad a selhání církve při dodržování křesťanských principů. Níže je uveden podrobný souhrn jejích klíčových bodů, které jsou tematicky uspořádány:

1. Úvod a souvislosti

Úsilí UKMFA

Po dobu pěti let se UKMFA snažila spolupracovat s vládními úředníky, regulačními orgány, tvůrci politik a zdravotnickými odborníky, aby předložila na důkazech založenou kritiku politiky týkající se covidu-19, kterou Dr. Evansová považuje za neetickou a škodlivou. Tato snaha byla z velké části ignorována a organizace čelila cenzuře, pomluvám a dokonce i zrušení bankovního účtu u společnosti PayPal.

Osobní kontext

Dr. Evansová považuje svou křesťanskou víru za ústřední prvek své identity, který jí dává sílu vystupovat proti mainstreamovým narativům navzdory osobním ztrátám, včetně ztráty přátel, výsměchu a ostrakizace. Jako matka čtyř dětí (ve věku 11–17 let během prvního lockdownu) byla přímým svědkem škodlivých účinků opatření, jako bylo uzavření škol, zrušení zkoušek, povinné nošení roušek a zavádění očkování ve školách.

2. Kritika politiky týkající se covidu-19

Počáteční pozorování (březen 2020)

Dr. Evansová tvrdí, že od samého počátku byla reakce na covid-19 poznamenána šířením strachu, mediálními přeháněním a opuštěním etických principů. Praktičtí lékaři zavřeli své ordinace a nemocnice bránily rodinám v tom, aby byly se svými umírajícími blízkými, což považuje za morálně zavrženíhodné.

Nejednalo se o stav zdravotní nouze

Tvrdí, že covid-19 nebyl skutečným stavem zdravotní nouze a nepředstavoval větší riziko než těžká chřipka, zejména pro zdravé děti

a dospělé do 75 let. Důkazy naznačují, že vlády a úředníci veřejného zdravotnictví si toho byli vědomi, ale přesto zavedli nepřiměřená omezení, která měla katastrofální společenské, ekonomické a zdravotní dopady.

Porušení etických zásad

Pandemie byla především „pandemií porušení etických zásad“, kdy vlády, orgány veřejné zdravotní péče a zdravotničtí pracovníci nedodržovali zásady jako autonomie, prospěšnost a neškodnost. Politika upřednostňovala utilitární „vyšší dobro“ před individuálními právy, což vedlo k újmě, zejména pro zranitelné skupiny, jako jsou děti a starší lidé.

3. Reakce církve na covid-19

Selhání církve

Dr. Evansová kritizuje církve za to, že během pandemie opustila své teologické a morální povinnosti. Místo toho, aby poskytovaly duchovní vedení a bránily politikám založeným na strachu, církve:

- Během lockdownů byly po celé měsíce uzavřené, omezovaly bohoslužby, pohřby a svatby.
- Vynucovaly nošení roušek, dodržování vzájemných rozestupů a zákaz zpěvu a společného přijímání, čímž vytvářely dehumanizující prostředí.
- Byly považovány za „nedůležité“ ve srovnání s obchody s potravinami a prodejnami alkoholu, čímž společnosti signalizovaly, že křesťanství nemá v době krize co nabídnout.

Spolupráce se světskou politikou

Církve podporovaly vládní opatření, přičemž některé, jako například Central Methodist Mission v Kapském Městě, vystavovaly transparenty, které Dr. Evansová považuje za kacírské a rouhavé. Anglikánská církev spolupracovala s NHS na propagaci očkování, přičemž vedoucí představitelé, jako například arcibiskup z Canterbury a papež František, označili očkování za morální povinnost a „akt lásky“.

Nedostatek rozlišovací schopnosti

Církve nedokázala důkladně prověřit technologii vakcín, včetně použití buněk potracených plodů a genových terapií založených na mRNA, které Dr. Evansová popisuje jako „Frankensteinovu technologii“. Tvrdí, že to odráží širší neschopnost rozlišit bezbožné ideologie a odolat autoritářství.

Duchovní důsledky

Dodržování politiky založené na strachu a přijetí „scientismu“ („kva-
zináboženského uctívání vědy“) ze strany církve vedlo k duchovnímu
zbavení práv, přičemž se členové církve cítili opuštění vedením. Dr. Evan-
sová vypráví o svém utrpení při bohoslužbách v zarouškováném, tichém
shromáždění a popisuje hmatatelnou „temnotu“ a absenci radosti.

4. Kritika konkrétních opatření

Lockdowny a omezení

Dr. Evansová zdůrazňuje devastující dopad lockdownů, které způ-
sobily hospodářské ztráty, krizi duševního zdraví a zhoršení vzdělá-
vacích výsledků, zejména u dětí. Tvrdí, že tato opatření byla nepřimě-
řená, protože covid představoval pro zdravé jedince minimální riziko.

Pečovatelské domy a nemocnice

Zákaz návštěv v pečovatelských domech a nemocnicích po dobu
až dvou let je popisován jako „barbarský“ a porušující lidská práva,
včetně ochrany podle zákona o lidských právech a ústavy NHS. To
vedlo k emocionálnímu mučení, zanedbávání a zneužívání, přičemž
z britských a skotských vyšetřování covidu vyplývá, že obyvatelé
umírali v důsledku izolace, hladovění, dehydratace a nevhodného
používání léků jako midazolam na konci života.

Roušky

Roušky jsou historicky považovány za nástroje dehumanizace, které
sloužily k útlaku a umlčování. Jejich povinné nošení ve školách, pečo-
vatelských domech a církvích nemělo vědecké opodstatnění, způso-
bovalo fyzické a psychické újmy a místo zmírnění strachu jej spíše
prohlubovalo.

Zavádění vakcín

Rychlé zavádění mRNA vakcín je kritizováno jako bezohledné, po-
strádající dlouhodobé údaje o bezpečnosti a porušující informovaný
souhlas kvůli nátlaku, šíření strachu a nařízením. Dr. Evansová uvádí
jako možné důsledky rostoucí počet nadměrných úmrtí, pokles plod-
nosti a úmrtnost v těhotenství a vyzývá k prošetření, zda jsou vakcí-
ny příčinou. Podíl církve na propagaci vakcín, včetně zřizování očko-
vacích center, považuje za spoluvinu na katastrofě v oblasti veřejného
zdraví.

5. Teologické a etické úvahy

Ignorování křesťanských principů

Dr. Evansová tvrdí, že církev se nedokázala držet biblických učení, jako je například nepodléhat světskému strachu (2Tm 1,7), rozlišovat Boží vůli (Ř 12,2) a odolávat zlu. Místo toho následovala sekulární autority, aniž by zpochybňovala jejich morální nebo vědeckou platnost.

Duchovní boj

Reakci na covid vnímá jako součást duchovního boje mezi dobrem a zlem, ve kterém strach a lži slouží jako nástroje satana. Mlčení církve umožnilo rozkvět autoritářství a dehumanizujících ideologií.

Transhumanismus a scientismus

Tlak na zavedení mRNA vakcín a digitálních identifikačních karet vyvolává obavy z transhumanismu, kdy se lidé pokoušejí „hrát si na Boha“ tím, že mění genom. Dr. Evansová varuje, že věda se stává falešným náboženstvím, jehož svátostmi jsou vakcíny a kacíři jsou ti, kdo s ní nesouhlasí.

6. Výzva k akci

Odpovědnost církve

Dr. Evansová vyzývá církev, aby uznala své selhání, činila pokání a zapojila se do úsilí o nalezení pravdy a smíření. To zahrnuje řešení situace osob poškozených očkováním a pozůstalých, prosazování jejich uznání a odškodnění a stažení podpory pro pokračující zavádění očkování.

Obnovení morální autority

Církev musí znovu získat svou roli morální a duchovní autority, která říká pravdu, odhaluje lži a nabízí naději a uzdravení rozvrácené společnosti. Měla by odolávat sekulárním ideologiím a hájit posvátnost lidského života.

Křesťanská reakce na budoucí krize

Církve by měly v případech zdravotních krizí poskytovat moudrost, útočiště a pohled založený na evangeliu, odmítat politiky založené na strachu a zajistit, aby jejich jednání bylo vedeno etickými zásadami.

7. Osobní reflexe

Dr. Evansová se podělila o své osobní problémy, včetně toho, že byla ostrakizována kvůli odmítání roušek a vakcín, a o své zklamání z toho,

že se anglikánská církev těmto opatřením podřídila. Cítila se duchovně opuštěná, zejména když se její církev modlila za úspěch při zavádění vakcíny a ignorovala ty, kteří byli pronásledováni za její odmítání.

Inspiraci čerpá z Písma, zejména z Janova evangelia 8,32 („pravda vás osvobodí“), a své pronásledování vnímá jako potvrzení své věrnosti Boží pravdě.

8. Širší důsledky

Dr. Evansová varuje před budoucími hrozbami, včetně stovek mRNA vakcín ve vývoji a snah WHO o kontrolu národních zdravotních politik. Vyzývá křesťany, aby tyto iniciativy zpochybňovali, zejména s ohledem na biblická varování o „znamení šelmy“ a ztrátě autonomie.

Neschopnost církve jednat během pandemie COVID vytvořila nebezpečný precedens, který oslabil její schopnost čelit budoucím morálním a duchovním krizím. Obnovené odhodlání dodržovat biblickou pravdu a etické zásady je nezbytné pro obnovení důvěry a společenské soudržnosti.

Závěr

Dr. Liz Evansová předkládá ostrou kritiku reakce na COVID-19 a tvrdí, že byla poznamenána porušováním etických zásad, autoritářstvím a selháním církve při plnění svého duchovního poslání. Vyzývá k pokání, zodpovědnosti a návratu ke křesťanským principům, aby se napravila způsobená škoda a připravila se na budoucí výzvy. Její poselství zdůrazňuje potřebu rozlišování, odvahy a oddanosti pravdě tváří v tvář světským tlakům, s nadějí na obnovení role církve jako majáku světla a naděje.

*Celou přednášku dr. Evansové najdete s českými titulky na
youtubovém kanálu Health And Truth nebo na našich
stránkách.*

PŘEDPRODEJ

KAZATEL: RADOST A MARNOST ŽIVOTA

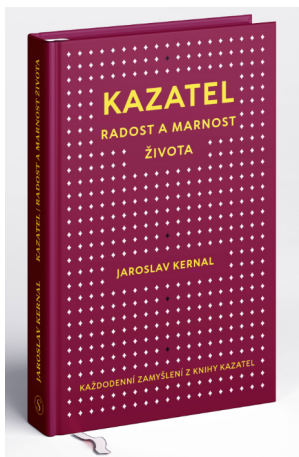
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110×160 mm, váz.

Počet stran: 224

Cena: 280,- Kč (pouze do vydání knihy)

Tři sta šedesát šest krátkých zamyšlení na na každý den z další knihy Šalomounovy moudrosti, z knihy Kazatel. Tato zamyšlení postupně prochází verš po verši (a většinou dokonce po částech veršů) celou Šalomounovu knihu Kazatel. Jsou zaměřena na povzbuzení srdce a v rámci možností také na hlubší porozumění Božímu slovu.

V NABÍDCE

Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno, Jan A. Komenský, 125×176 mm, váz., 210,- Kč, 88 s.

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, Řehoř Krejčí, A6, brož. 52 s., 60,- Kč
Císař a církev, Anthony Forsyth, A5, brož. 128 s., 230,- Kč

Přísluví – Moudrost krále Šalomouna, J. Kernal, 110×160 mm, váz., 224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, Jan Hus, A6, booklet. 36 s., 35,- Kč

Modli se!, John C. Ryle, 110×160 mm, brož. 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, J. Kernal, 110×160 mm, váz. 212 s., 365,- Kč

PŘIPRAVUJEME

Jan Hus – O šesti bludech (jazykově upraveno)

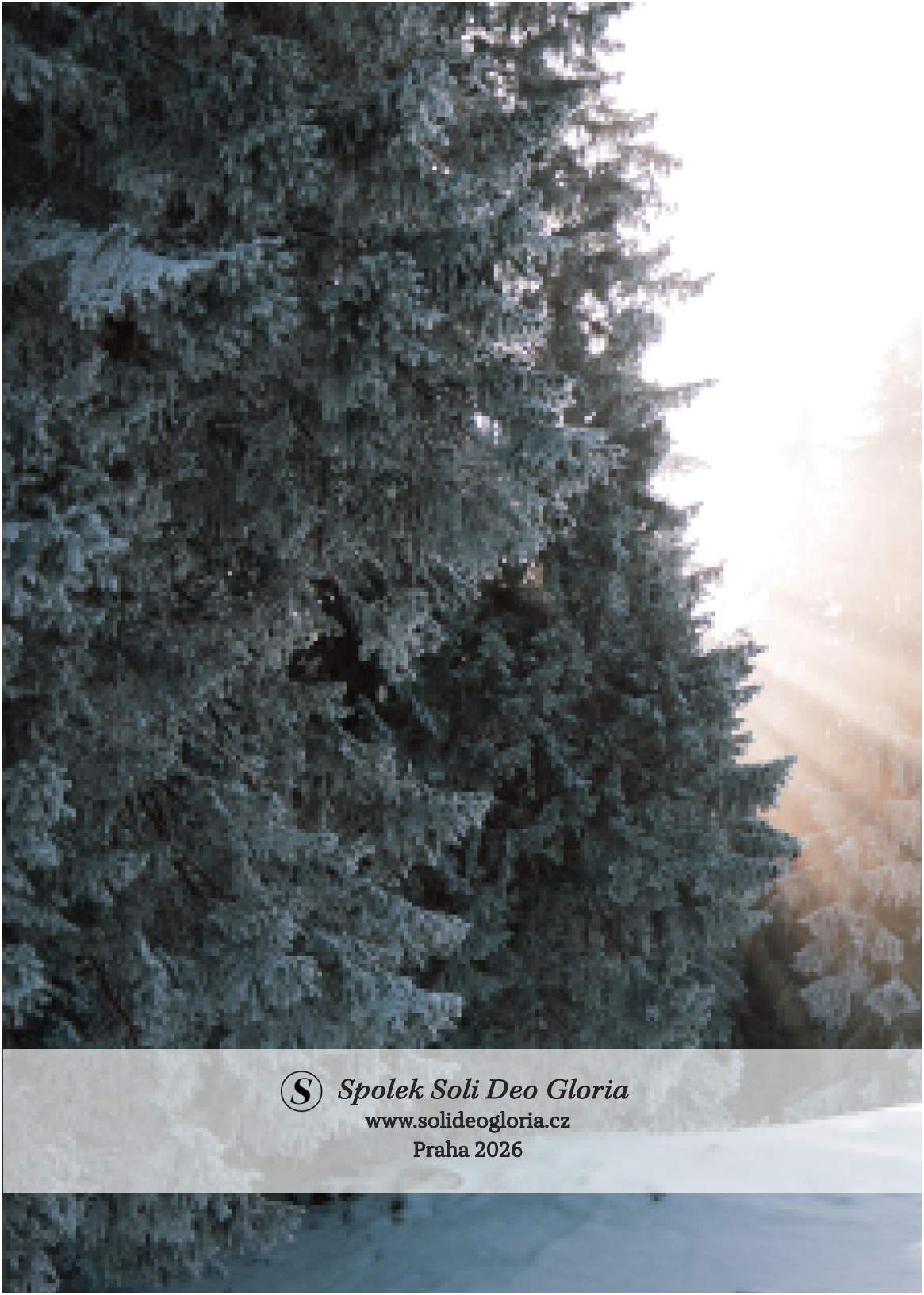
Austin Walker – Boží péče o vdovy

Petr Chelčický – O reptavých (Mt 20 – O dělnících na vinici)

Sharon Jamesová – Co světu přineslo křesťanství

www.eshop.solideogloria.cz

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*
www.solideogloria.cz
Praha 2026